

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **V. D. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 40747 Varnsdorf

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR-33764-10/ČJ-2021-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend („správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 11. 10. 2021 uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 („zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 11 měsíců. Doba

k vycestování z území členských států EU byla stanovena do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná v záhlaví citovaným rozhodnutím změnila uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v délce 6 měsíců, a doba k vycestování z území ČR se stanoví do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbytku žalovaná potvrdila napadené rozhodnutí.
3. Žalobce napadl předmětné rozhodnutí žalovaně žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
4. Krajský soud již v minulosti rozhodoval o žalobě podané žalobcem proti rozhodnutí žalované vydanému v téže věci. Rozsudkem ze dne 25. 9. 2020, č. j. 43 A 5/2020 – 50, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020, č. j. CPR-1915-4/ČJ-2020-930310-V242, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentace žalobce a žalované

5. Žalobce předně namítl, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí s ohledem na veškeré jeho rodinné vazby na území ČR. Správní orgány zcela pominuly zásadní skutečnost, a to že syn žalobce, pan T. T. T., měl ode dne 17. 4. 2019 až do 1. 7. 2022 fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Syn žalobce tedy evidentně žil na území ČR a pobýval zde legálně. Většinu času žije spolu s žalobcem a jeho manželkou, která je vážně nemocná, a pomáhá jim starat se o jejich podnikání. Správní orgány tedy měly určit oba syny žalobce jako další účastníky řízení a umožnit jim hájit jejich práva, což se nestalo. Pokud správní orgány měly povědomí o tom, že žalobce má v ČR dva potomky, tak bylo zapotřebí je pro řádné zjištění skutkového stavu vyslechnout.
6. Správní orgány také nedostatečně zvážily skutečnost, že žalobce se dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu bez povědomí o tom, že vízum, které měl v cestovním dokladu, již bylo zneplatněno. Žalobce sice zodpovídá za zmocněného zástupce, kterého si vybere, avšak žalobce byl uveden v omyl tím, že se paní Mgr. K. vydávala za advokátku. V této praxi nadále pokračuje, avšak správní orgány s tím nic nedělají a umožňují jí výkon nelegálního podnikání.
7. Žalobce dále poukázal na možnost překvalifikovat předmětné správní řízení na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce žije v ČR 35 let, má zde veškeré své zázemí, jeho potomci žijí na území EU, má zde nemocnou manželku, se správním orgánem maximálně spolupracoval, dostavil se k němu dobrovolně – správní orgán měl zohlednit veškeré tyto faktory a využít uvedenou možnost.
8. Žalobce odkázal rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Jedná se o neurčitý právní pojem, nikoliv o správní uvážení, a správní orgány nedostály požadavkům, které na ně judikatura v daném případě klade. Napadené rozhodnutí je proto dle žalobce nepřezkoumatelné.
9. Závěrem žalobce namítl, že nepřiměřená je jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění a doba k vycestování, které byly vyměřeny neadekvátně okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce

v této souvislosti opětovaně poukázal na fakt, že na území ČR žije většinu svého života, má zde celou svoji rodinu a do nelegální situace se nedostal svojí vinou.

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě především odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřila k celé věci, včetně otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodinných příslušníků. Zabývala se také námitkami týkajícími se zastupování na základě plné moci. Žalovaná setrvala na svých závěrech a navrhla, aby soud zamítl žalobu.

III. Ústní jednání

11. Ústního jednání konaného dne 8. 2. 2023 se zúčastnil zástupce žalobce, žalovaná se z jednání omluvila s tím, že plně odkazuje na zaslané vyjádření k žalobě. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že správní orgány se dostatečně nezabývaly zásahem napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgány dále měly zohlednit skutečnost, že žalobce se dostal do stavu, kdy po dobu několika měsíců pobýval na území ČR neoprávněně, v důsledku pochybení jeho tehdejší zástupkyně. Nebylo tedy namístě uložit žalobci správní vyhoštění, správní orgán měl žalobci uložit nanejvýše povinnost opustit území ČR. Navíc správní orgány si nesprávně vyložily délku doby, po kterou žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. V případě zneplatnění vízového štítku je cizinci zpravidla vydán výjezdní příkaz se lhůtou až 60 dnů, který by měl „subsumovat“ skutečnost, že žalobce byl správním orgánem uveden v omyl ohledně fikce pobytu.
12. K dotazu soudu zástupce žalobce doplnil, že oba synové žalobce v současné době žijí v ČR. Syn, který žil v Německu, se přibližně před 2-3 měsíci vrátil do Česka. Druhý syn se nyní soudně brání proti rozhodnutí cizinecké policie (řízení je ve fázi podané kasační stížnosti). Soud se poté dotázal, co konkrétně by správní orgán mohl zjistit případným výsledkem synů. Zástupce žalobce k tomu uvedl, že synové žalobce by správnímu orgánu mohli potvrdit, že žalobce pečuje o svou manželku a pomáhá jí s provozem obchodu. Dále by mohli potvrdit, že vyhoštění žalobce by představovalo rovněž zásah do jejich života.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.
14. Ze správního spisu soud konstatuje, že rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 4. 2014, č. j. 16 T 25/2013 – 3765, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 11 To 120/2014 – 4147, byl žalobce shledán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Za to mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 let a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.
15. Ministerstvo vnitra dne 21. 9. 2017 rozhodlo ve vztahu k žalobci o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) a c) zákona o pobytu cizinců. Zároveň stanovilo žalobci dobu k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu. Ministerstvo vnitra v daném rozhodnutí konstatovalo, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem ČR za

spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, zároveň ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce získal trvalý pobyt účelově prohlášeným otcovstvím k R. T., občanovi ČR. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 10. 2017.

16. Rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 15. 5. 2018 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, dne 23. 5. 2018 mu byl Ministerstvem vnitra vydán výjezdní příkaz platný do 15. 6. 2018. Dne 14. 6. 2018 žalobce u ministerstva požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU jako druh občanky Slovenské republiky A. T. Ministerstvo na základě této žádosti vydalo žalobci osvědčení ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců s platností od 14. 6. 2018 do 13. 10. 2018, vyznačené formou vízového štítku do jeho cestovního dokladu.
17. Ministerstvo vnitra rozhodlo usnesením ze dne 2. 7. 2018, vydaným podle § 156 odst. 2 správního řádu, o zrušení výše uvedeného osvědčení. Zároveň stanovilo, že účinky tohoto usnesení nastávají ke dni vydání zrušovaného osvědčení. Ministerstvo konstatovalo, že podmínky pro vydání osvědčení o oprávněnosti k pobytu na území, stanovené v § 87y zákona o pobytu cizinců, nebyly v den vydání osvědčení naplněny. Osvědčení tedy nemělo být vůbec vydáno.
18. Dne 8. 10. 2018 se žalobce dostavil na Ministerstvo vnitra, OAMP Hradec Králové, kde mu byl fyzicky zneplatněn vízový štítek vyznačený v jeho cestovním dokladu. Téhož dne správní orgán prvního stupně zahájil s žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění a dne 28. 11. 2018 vydal rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku. Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 9. 2019 zrušila uvedené rozhodnutí ze dne 28. 11. 2018 a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Shledala totiž, že účastníci řízení nebyli před vydáním rozhodnutí seznámeni s kompletním spisovým materiálem a nemohli se tak vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí.
19. Správní orgán prvního stupně poté znovu uložil správní vyhoštění žalobci, a to rozhodnutím ze dne 11. 11. 2019. Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020 změnila uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v délce 11 měsíců, a doba k vycestování z území ČR se stanoví do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
20. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 25. 9. 2020, č. j. 43 A 5/2020 – 50, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020. Soud shledal důvodnými žalobní námitky týkající se posouzení otázky, zda se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že byl na území České republiky odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v souvislosti s výrobou a distribucí drog. Vyjádřil obavu, že v případě návratu do vlasti by čelil dalšímu trestnímu stíhání a s vysokou pravděpodobností též hrozbě uložení a výkonu trestu smrti. Žalovaná k tomu konstatovala, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházela přitom ze závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce vydaného Ministerstvem vnitra dne 23. 10. 2018. Krajský soud ale dospěl k závěru, že nelze ověřit závěry obsažené v uvedeném stanovisku Ministerstva vnitra a konfrontovat je s právě uvedenými výhradami žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k

posouzení podmínek stanovených v § 179 zákona o pobytu cizinců vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Ostatní žalobní námitky krajský soud shledal nedůvodnými.

21. V řízení vedeném po vrácení věci krajským soudem si správní orgán obstaral nové závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky. Součástí spisového materiálu jsou rovněž podklady, z nichž Ministerstvo vnitra při vydání tohoto závazného stanoviska vycházelo. Správní orgán prvního stupně poté opětovně uložil žalobci správní vyhoštění, a to rozhodnutím ze dne 11. 10. 2021, které je nyní předmětem soudního přezkumu (ve spojitosti s navazujícím rozhodnutím žalované).
22. Žaloba je **nedůvodná**.
23. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“.
24. Podle žalované žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu v období od 16. 6. 2018 do 8. 10. 2018 (byť do 3. 7. 2018 byl žalobce v dobré víře, že jeho pobyt na území ČR je oprávněný, což ale žalovaná při svém rozhodování zohlednila).
25. Proti uvedenému závěru žalobce uplatňoval celou řadu námitek ve své předchozí žalobě, krajský soud ovšem žádné z těchto námitek nepřisvědčil. V nyní posuzované žalobě již žalobce daný závěr výslovně nezpochybnuje.
26. Žalobce v této souvislosti nyní pouze uvedl, že se dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu bez povědomí o tom, že vízum, které měl v cestovním dokladu, již bylo zneplatněno. Zároveň namítl, že byl uveden v omyl tím, že se paní Mgr. K. vydávala za advokátku. K tomu krajský soud připomíná, že podle § 34 odst. 2 správního řádu se obecně doručují písemnosti pouze zástupci. Výjimkou jsou případy, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat. O takový případ se ale při doručování usnesení Ministerstva vnitra ze dne 2. 7. 2018 nejednalo. Jestliže se žalobce v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU nechal zastupovat Mgr. K., pak musel počítat s tím, že mu písemnosti v tomto řízení budou doručovány jejím prostřednictvím. Jak správně uvedla žalovaná, je pouze jeho věcí, koho zmocní k zastupování své osoby a jak se zmocněným zástupcem komunikuje. Tvzení, že se Mgr. K. vydávala za advokátku (a že tak činí i v dalších případech), pak žalobce nijak nedoložil.
27. Během ústního jednání žalobce dále namítl, že správní orgány si nesprávně vyložily délku doby, po kterou pobýval na území ČR neoprávněně. Konstatoval, že v případě zneplatnění vízového štítku je cizinci zpravidla vydán výjezdní příkaz se lhůtou až 60 dnů, který by měl „subsumovat“ skutečnost, že žalobce byl správním orgánem uveden v omyl ohledně fikce pobytu. Tuto námitku ale žalobce poprvé uplatnil po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud k ní proto nemohl přihlížet.
28. Krajský soud tedy ve shodě s žalovanou konstatuje, že žalobce v období od 16. 6. 2018 do 8. 10. 2018 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. V podrobnostech

soud odkazuje na svůj rozsudek č. j. 43 A 5/2020 – 50.

29. Žalobce v nyní posuzované žalobě uplatnil zejména námitky týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí s ohledem na jeho rodinné vazby na území ČR.
30. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“ K posuzování přiměřenosti zásahů do soukromého a rodinného života existuje také bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31, a ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 – 35) vycházející především z rozhodovací praxe ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).
31. Podle judikatury ESLP se v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ale není nutné výslovně hodnotit všechna uvedená kritéria, postačí zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (srov. přiměřeně rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 37, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 – 36).
32. Zároveň je nutné zdůraznit, že míra a intenzita poměrování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Přitom platí, že správní orgán má sice povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že by byl povinen při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince z vlastní iniciativy pátrat po informacích o jeho soukromém a rodinném životě, které by případně mohly převážit nad důvodem pro neudělení (zrušení) pobytového oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 – 27).
33. Žalobce ve vztahu k posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí předně namítl, že správní orgány měly určit oba jeho syny jako další účastníky řízení a umožnit jim hájit jejich práva. Pro řádné zjištění skutkového stavu bylo potřeba je vyslechnout.
34. K tomu soud uvádí, že správní orgány považovaly za rozhodující vztah žalobce s jeho manželkou. Správní orgán prvního stupně přibral manželku žalobce jako účastníky řízení

a dne 28. 4. 2021 provedl její výslech. Vztah žalobce s manželkou pak správní orgány blíže hodnotily při posuzování přiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Uvedený postup vycházel z informací, které o svém rodinném životě sdělil správním orgánům sám žalobce, tak jak to předpokládá výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu. Například při výslechu dne 28. 4. 2021 žalobce uvedl, že nechce z ČR vycestovat, neboť zde má nemocnou manželku. Také ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 7. 7. 2021 žalobce zejména namítal, že hrozí, že jeho manželka zůstane na území ČR sama. Obdobně v doplnění odvolání z 23. 11. 2021 žalobce konstatoval, že jeho nejbližší osobou je manželka, které nyní pomáhá, ta by se bez jeho pomoci neobešla. Naopak o svých synech se žalobce vždy zmiňoval spíše okrajově. Nikdy ani nenavrhl, aby je správní orgán například vyslechl. Nutno navíc zdůraznit, že syn T. V. T. žil v době, kdy probíhalo správní řízení, v Německu. Ve vztahu k druhému synovi, T. T. T., pak i sám žalobce uváděl, že jeho pobytový status v ČR je nejistý. S ohledem na všechny právé uvedené skutečnosti nebyl žádný důvod k tomu, aby byli synové žalobce ve správním řízení přibráni jako další účastníci, ani aby byli vyslechnuti jako svědci.

35. Pokud jde o samotnou přiměřenost uloženého vyhoštění, žalovaná považovala za významné, že sám žalobce nebral ohledy na svou rodinu tím, že páchal závažnou trestnou činnost. Podle žalované mu muselo být známo, že v případě dopadení a odsouzení může mimo nepodmíněného trestu odnětí svobody přijít i ztráta pobytového oprávnění. Žalobce sice pobývá na území ČR dlouhou dobu, přesto dosud neovládl český jazyk, což svědčí o tom, jak přistupoval ke svému pobytu – dle správního orgánu se evidentně nehodlal integrovat do většinové společnosti. Ve Vietnamu má staršího bratra, se kterým je v kontaktu, k zemi původu tedy neztratil vazby. Ke vztahu žalobce s jeho manželkou žalovaná dále konstatovala, že v minulosti již k jejich odloučení došlo. A to jednak při pobytu žalobce ve výkonu trestu, jednak po propuštění žalobce z vězení, kdy nějakou dobu (jak alespoň sám žalobce tvrdil) vůbec netvořili pár. V letech 1994 a 1995 pak pobývala manželka žalobce ve Vietnamu, zatímco žalobce již žil v ČR. Zdravotní stav manželky žalobce je takový, že se již s ničím závažným neléčí. V minulosti sice prodělala onkologické onemocnění, nyní ale pouze občas zajde k lékaři na kontrolu.
36. Žalovaná z těchto skutečností dovodila, že uložení správního vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Namísto nebylo ani využití mírnějšího institutu, rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na trestnou činnost, které se žalobce dopustil. Žalovaná se zabývala také stanovenou dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Žalobcem uplatněným odvolacím námitkám v tomto bodě částečně vyhověla – původně stanovenou dobu 11 měsíců snížila na 6 měsíců. V úvahu přitom vzala délku pobytu žalobce na území ČR, jeho rodinné vazby a dobrou víru žalobce v oprávněnost jeho pobytu v období od 16. 6. 2018 do 3. 7. 2018.
37. Krajský soud tak nemůže přisvědčit námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Žalovaná dostala požadavků, které na ní v tomto ohledu klade judikatura správních soudů.
38. Soud se zároveň plně ztotožňuje s věcnými závěry žalované. Neshledal tedy, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (případně jeho rodinných příslušníků pobývajících na území ČR).

Napadené rozhodnutí bezpochyby představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce (a jeho příbuzných). Nicméně intenzita tohoto zásahu, stejně jako další skutečnosti, kterých se žalobce dovolával, dle názoru soudu nepřevažují nad faktory, které svědčí v jeho neprospěch. Soud hodnotí velmi kriticky zejména trestnou činnost, které se žalobce dopustil. Soud připomíná, že orgány činné v trestním řízení shledaly žalobce vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Za to mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 let. Nyní posuzovaným rozhodnutím bylo sice žalobci uloženo správní vyhoštění z důvodu, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, při hodnocení přiměřenosti daného rozhodnutí je však třeba přihlížet i k dalším relevantním skutečnostem, jako je právě povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného žalobcem.

39. Pokud jde o žalobcem zdůrazňované zdravotní problémy jeho manželky, soud podotýká, že při výsledku provedeném dne 28. 4. 2021 manželka žalobce uvedla, že s onkologickým onemocněním je nyní vše v pořádku. Dále konstatovala, že na manželovi (tj. žalobci) není nijak závislá, spíše naopak („*Ted' je všechno na mně*“). Žalobce sice v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítl, že v mezidobí došlo ke zhoršení zdravotního stavu jeho manželky a že potenciálně hrozí relaps onkologického onemocnění. K tomu ale žalovaná v napadeném rozhodnutí příhodně uvedla, že žalobce toto své tvrzení nedoložil, neboť z jím předložené lékařské zprávy vyplývá pouze provedení kolonoskopického vyšetření se v zásadě normálním nálezem. Soud tedy uzavírá, že ani tvrzené zdravotní potíže manželky žalobce nemohou založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
40. Soud dodává, že za adekvátní okolnostem případu považuje jak samotné uložení správního vyhoštění (s tím, že rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců by bylo nedostatečným opatřením), tak stanovenou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. K dalšímu zkrácení této doby soud nevidí důvod. Pokud jde o dobu vycestování, ta byla stanovena v maximální možné míře, kterou zákon umožňuje. Soud tedy nerozumí tomu, v čem by měla spočívat neadekvátnost stanovení doby vycestování.

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. února 2023

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce